

yderligere betydningsfuld Begrundelse. Jeg kan derfor heller ikke tro andet, end at den fortsatte Forhandling her i Tinget maa kunne give et tilfredsstillende Resultat.

Til det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som gjorde en enkelt speciel Betragtning gældende, skal jeg sige følgende: Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Arbejdsløshedslovens Bestemmelse om Understøttelsens Begrænsning til to Trediedele af Arbejdsfortjenesten ikke er ophævet, men fortsat bestaar — for det, den vedrører. Bestemmelsen i § 12 i Loven handler om den vedtægtsmæssige Understøttelse, som Kasserne kan yde, og den siger, at disse Kasser maa ikke yde over to Trediedele af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i Understøttelse, og yderligere, at denne i intet Tilfælde maa udgøre under 50 Øre eller over 2 Kr. daglig. Disse Bestemmelser bestaar fortsat. Kasserne maa ikke forhøje deres vedtægtsmæssige Understøttelse udover 2 Kr., og den vedtægtsmæssige Understøttelse maa ikke andrage mere end de to Trediedele af Lønnen. Men Loven af 27. Oktober 1917 handler om et Statstilskud af en bestemt Størrelse til den vedtægtsmæssige Understøttelse, og der er intet i Loven, der antyder, at den vedtægtsmæssige Understøttelse plus Statsunderstøttelsen ikke maa overstige de to Trediedele af Arbejdsfortjenesten. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at ogsaa under Forhandlingerne vedrørende Loven af 27. Oktober 1917 har Spørgsmaalet været fremme og endogsaa udtrykkelig været berørt, men fra alle Sider blev man klar over, at eet er den vedtægtsmæssige Understøttelse, og hvorledes den lovmæssigt er fastsat, noget andet er det Tillæg, som Staten finder nu at maatte yde. Dette med Hensyn til den faktisk bestaaende Tilstand. Men det ærede Medlem hentede af denne Bestemmelse om, at den vedtægtsmæssige Understøttelse ikke maa overstige de to Trediedele af Lønnen, et Argument for, at man saa ogsaa nu vilde kunne indføre en Brøkbestemmelse. Bestemmelsen i Loven af 1914 om de to Trediedele har imidlertid virket under normale Forhold, hvor Arbejdslønnen ligger i et roligt Niveau, og hvor den er forholdsvis let at konstatere. Endvidere medfører Bestemmelsen om, at Understøttelsen ikke maa naa op over de 2 Kr., i og for sig, at Spørgsmaalet om Begrænsningen til de to Trediedele saa godt som ikke bliver rejst. Hvis Lønnen laa saadan, at Begrænsningen til de to Tredie-

dele daglig meldte sig for Kasserne som et Forhold, der maatte tages i Betragtning, vilde det ogsaa volde Vanskeligheder at gennemføre den. Nu ligger Forholdet jo anderledes. Den Arbejdsfortjeneste, der er Tale om, har været Genstand for stadige Ændringer, den bestaar dels af den egentlige Løn, dels af midlertidige Dyrtidstillæg, og den ligger ikke saa fast, at der derom foreligger statistiske Opgørelser, hvortil man kan henholde sig. Nogle Arbejdere har været højere lønnede, og der er her en Usikkerhed, som gør, at det ikke vil være let at tilvejebringe statistiske Opgørelser over, hvad der egentlig maa siges at være Gennemsnitslønnen, selv om naturligvis saadanne Oplysninger i nogen Grad kan indhentes. Men hertil kommer, at den Minimalrats af 2 Kr., som under Loven af 1914 virkede saaledes, at Problemet: Begrænsningen til de to Trediedele, ikke kom til at melde sig, — dette Beløb af 2 Kr. forøges jo nu ved de vedtagne Minimalrats og det procentmæssige Tillæg saa meget, at man utvivlsomt hyppig vil komme til at staa overfor Tilfælde, hvor Understøttelsen vil komme i Konflikt med den brøkmæssige Begrænsning, hvis da ikke Brøken gøres overmaade stor. Hvis Brøken sættes til to Trediedele, tror jeg, at Lovens to Bestemmelser stadig vil kollidere. Hvis den sættes ved de tre Fjerdedele, vil der opstaa Kollision i alle de Tilfælde, hvor Bestemmelsen vil have mest Betydning, nemlig for store Fag med lave Lønninger. Hvis den sættes, som det ærede Medlem antydede, til $\frac{4}{5}$, saa formindskes naturligvis Kollisionstilfældenes Antal. Hvis man sætter den til $\frac{9}{10}$, formindskes det endnu mere. Men ingen kan ønske, at en saadan Kollision bliver nødvendig, og hvis Kollisionen indfinder sig, er det overordentlig vanskeligt for den administrerende Myndighed, hvis det er hævdet, at den sidste, afgørende Regel kun som Regel skal følges, at der kan gøres Undtagelser. Hvis det ærede Medlem kunde tænke sig, at Bestemmelsen her i § 4 ikke laa under Indenrigsministerens, men under Arbejdsløshedsnævnets Afgørelse, tror jeg ogsaa, at han selv som Medlem af dette vil erkende, at det vil være meget vanskeligt at have to med hinanden kolliderende Bestemmelser, om hvilke man siger, at den sidste og afgørende skal kunne fraviges, at den kun skulde overholdes som Regel. Han vilde se, at det var en saare vanskelig Ting at arbejde med, en Ting, som vilde fremkalde Uvillie, baade naar den anvendtes, og naar